

Птичка тамо не прѣхврѣква,
Нито дивъ звѣръ тамъ замрѣква,
Нито облакъ отъ небето
Надъ заспалата гора
Не пролива ни сълза,
Нито съ вѣтрецъ я погаля.
Сто години изминаватъ
Като вчера. Царъ Матей
Отдавна вече не живѣй, —
Ни помень — никой го не знай;
Знаятъ тѣ само това,
Тѣй се носѣла мълва —
Старци на дѣца разказватъ,
Че срѣдъ букови гори
Палатъ царски се ширѣ,
И че тамо спи царкиня;
Триста годинъ тя ще спи,
Доръ я нѣкой възкреси,
Но нигдѣ помень, ни слѣда.
Имало е и по-смѣли,
(Старци, казватъ, ги видѣли),
Тамъ въ гората отишли;
Обзалагали се тѣ
И отивали, но гдѣ? —
Сега никой ги не знай.
Никой още се не върналъ —
Букътъ всички билъ погълналъ,
И всички знаятъ — оттогасъ
Отъ непристѣпний, тъмень букъ
Не достигалъ никой тукъ.
И нито стари, ни младежи,
Никой вече сега тамъ
Не потърся нея самъ.
Лети врѣме, отминава,
Въ триста годинъ се забравя,
Що е станало. — Еднажъ,
Есень било, царски синъ
Се запжтиль тамъ саминъ;